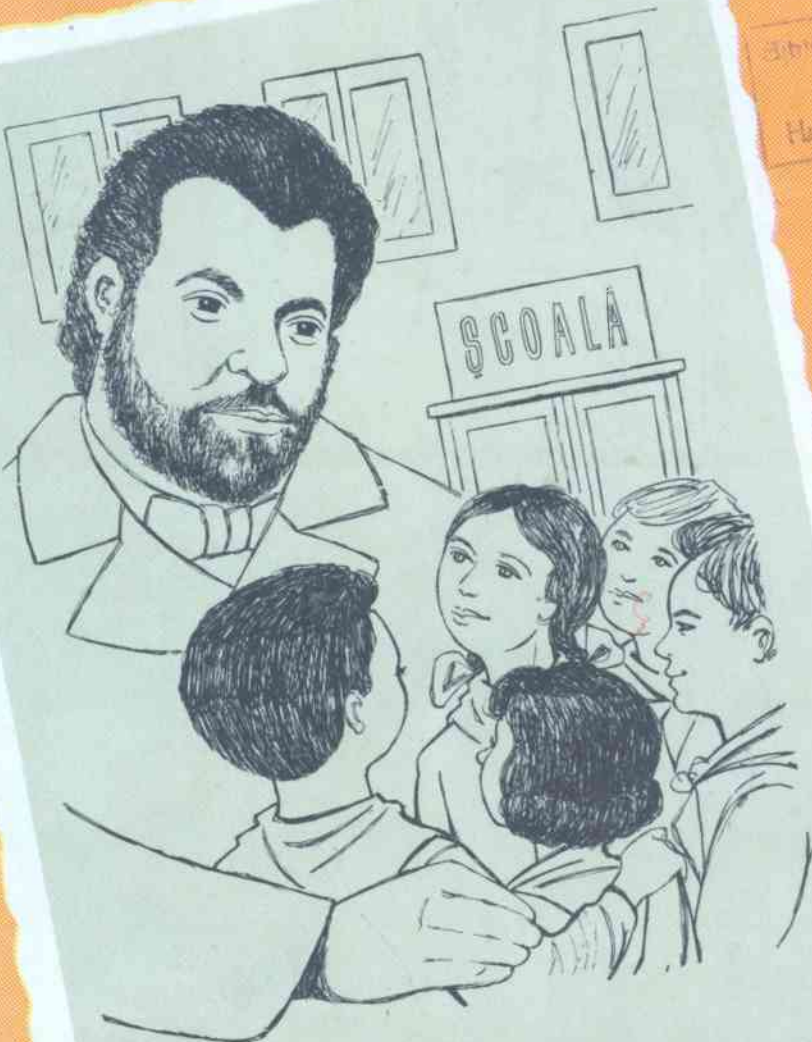

Desen de V. VASILIU

ION CREANGĂ: — E adevărat că sînt frumoase „Amintiri din copilărie,” dar tot mai frumoase vor fi amintirile copilăriei voastre!

Deschiderea școlilor

Biblioteca Centrală Regională
Hunedoara-Deva

— Nu te supăra, mămico, dar asta-i pentru colegii mei de clasă, care mi-au spus că nu am figură de viitor mecanic-auto!

Desen de HORIA ȘTEFĂNESCU

Desen de FRED GHENĂDESCU

— Ce mărunți sînt scrise manualele astea!
— Da, ar trebui să se țină seama că le citesc și unele persoane cu vederea slabă.

ANUL XIV •
Nr. 17 • 15
SEPTEMBRIE
1962 • 16
PAGINI •
1,50 LEI

Postelnicu Emilian, directorul clubului Complexului de lucrări Săvinești, lipsind duminică din localitate împiedică o serie de acțiuni culturale ce ar trebui să aibă loc.

CLUBUL:— Că pleacă, nu nimic, nenorocirea-l că tot el se întoarce!

Desen de N. CLAUDIU

Pastel Bachic

*Sus pe deal, unde e via,
A ieșit brigada iar
Să culeagă bogăția
Boabelor de chihlimbar.*

*Pe butuci grozav te-mbie
Uriși ciorchini de coarnă
Ce de-atita bogăție
Seamănă a pomi de iarnă.*

*Mindre fete-mbujorate
Poartă-n fugă pe cărare
Coșurile încărcate
Cu medalii viitoare.*

*Către teasc viori se-ndreaptă
Și își spun: Anul acesta
Cu noi premii ne așteaptă
Lyublyana, Budapesta...*

*Mustul înspumat șișnește
În căldările din crama;
O căpriță își ghicește
Viitorul ei: pastramă.*

*Poloboace pinteacoase
Ce înghit multe ocale
Stau în curte rușinate
Că deocamdată-s goale.*

*Moș Andrei, clipe de-a rîndul
Din privire nu le scapă
Și la vin ducîndu-și gîndul
Tare-i lasă gura apă.*

*Veselia-i umple fața
Și toți înțeleg de ce:
De pe-acum își vede viața
Vorba aceea, în... rozé.*

V. D. POPA

Era într-o minunată zi de vară tîrzie, cînd șeful controlului de calitate al Fabricii de textile „Vasile Roaită“ din Oradea a intrat în biroul directorului și a spus:

— Vă propun o plimbare pînă la pădure. Acolo, în mijlocul codrului des, nu există nici beneficiari, nici control de calitate, nici livrări. Cîteva ceasuri de odihnă vor fi bine venite.

— Și cu ce ajungem pînă acolo?
— Luăm un taxi, tovarășe director. Îl invităm și pe inginerul-șef, ca să revină mai ieftin. Împărțim pe din trei și cheltuielile și orele de uitare...

— De acord!... Mai cu seamă că pînă la pădure s-a construit un drum nou, modern.

— Da, o șosea asfaltată, lungă de opt kilometri și opt sute cinci zeci și trei metri.

A doua zi, duminică, au urcat cîteșitrei în taxi, și:

— La pădure, șofer, la pădure...

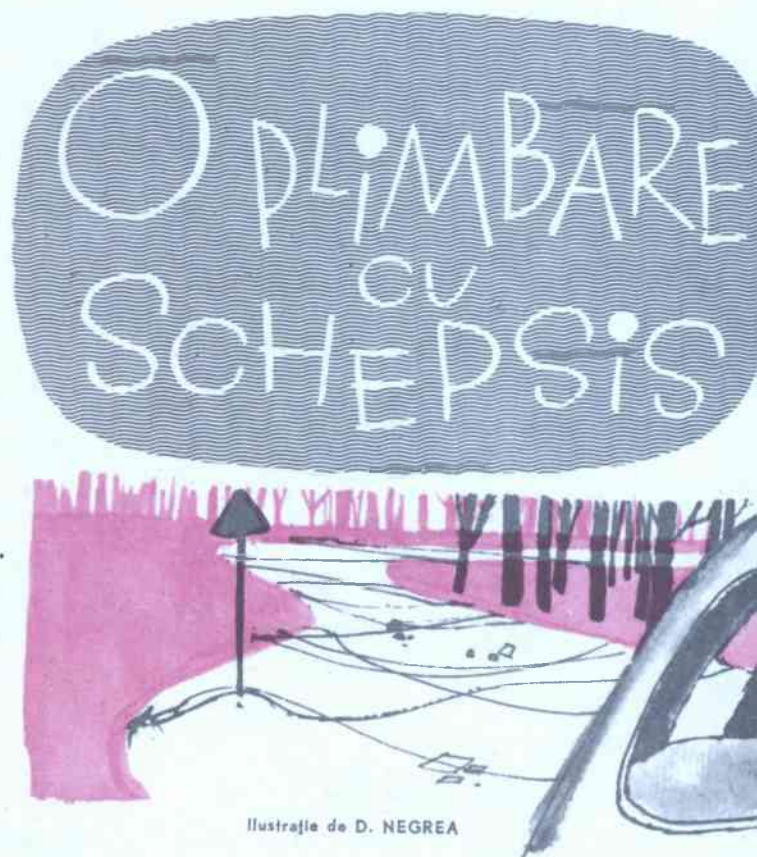
Înținși pe banchetă, directorul trăgea mulțumit dintr-un „Snagov“, inginerul-șef dintr-o „Virginia“ cu filtru, iar controlorul de calitate „trăgea“ dintr-un covrig că, zicea el, e mai sănătos susanul fără filtru, decît nicotina cu filtru...

În față, lîngă șofer, a mai luat loc un necunoscut, atît de necunoscut încît, cred eu, nu se cunoștea nici el. Și iată că taxiul a ajuns pe șoseaua cea nouă, modernă.

După cîteva zeci de metri, mașina intră într-un hîrtop atît de brusc, încît, din cauza zdruncinăturii, inginerul-șef rămase în gură numai cu filtrul, în timp ce „Virginia“ căzuse jos în mașină.

— Fir-ar să fie! mormăi directorul. Poftim, șosea nouă și să aibă asemenea hîr...

„toape“ n-a mai apucat să spună întrucît un dîmb neprevăzut

Ilustrație de D. NEGREA

fi svirlu „Snagovul“ dintre buze și-l proiectă în covrigul controlorului de calitate!

— C-o asemenea șosea, devii nefumător! Ingînă inginerul-șef, ținîndu-se cu miinile de banchetă, întrucît, din pricina unei porțiuni de asfalt lipsă, arcurile îl zvirliră ca pe o minge șutată de Copil.

— Noroc că n-ai nimerit în bară! rîse necunoscutul.

— O asemenea șosea construită de mîntuială încă n-am mai pomenit!

— Pardon, interveni necunoscutul, ba e construită cu cap.

— O fi construită cu cap... sări directorul...

Sări, că intrase într-un alt hop. Și continuă: ..., „construită cu

cap, dar cu un cap zdruncinat asemenea hîrtoape!”

— Șoseaua este foarte bună adăugă necunoscutul. Eu am fost șeful de șantier numit de Trust care a construit drumul și șoseaua ce material am băgat aici, pămînt!...

— În orice caz, acum ne bălămești directorul. Păcă de bani. Asemenea hurducătură! Halal șosea!

— Dacă nu vă place, veniți să vedeți șoseaua de-acasă! rosti constructorul.

— Tovarășe șofer, oprește! Mi se pare că mi-a sărit stomacul lîngă amigdale...

— Nu mai pot opri, anunță șoferul. Odată pornit, gata!

— Gata cu cine? scinci controlorul de calitate.

A cuarelă

Zară mare-i în tot blocul
Freamăt viu pe scări, pe sală.
Nimeni nu-și găsește locul:
Pleacă zece șinci la școală.

Clasa-nțial! Prima clipă
Dintr-un lung itinerar
Primul zăcnet de aripă,
Prima haină de școlar!

Președintele de bloc
Le-a făcut la țoți penar
Și-a-nsemnat, sus, într-un loc
Prima zi, de an școlar.

Le-a făcut scovergi cu ou
O vecină filatoare,
Un strungar le-a dat cadou
Cite o ascuțitoare.

Rude și părinți? O gamă
De neliniști și emoții:
— N-au uitat ceva de seamă?
Au de toate, strănepoții?

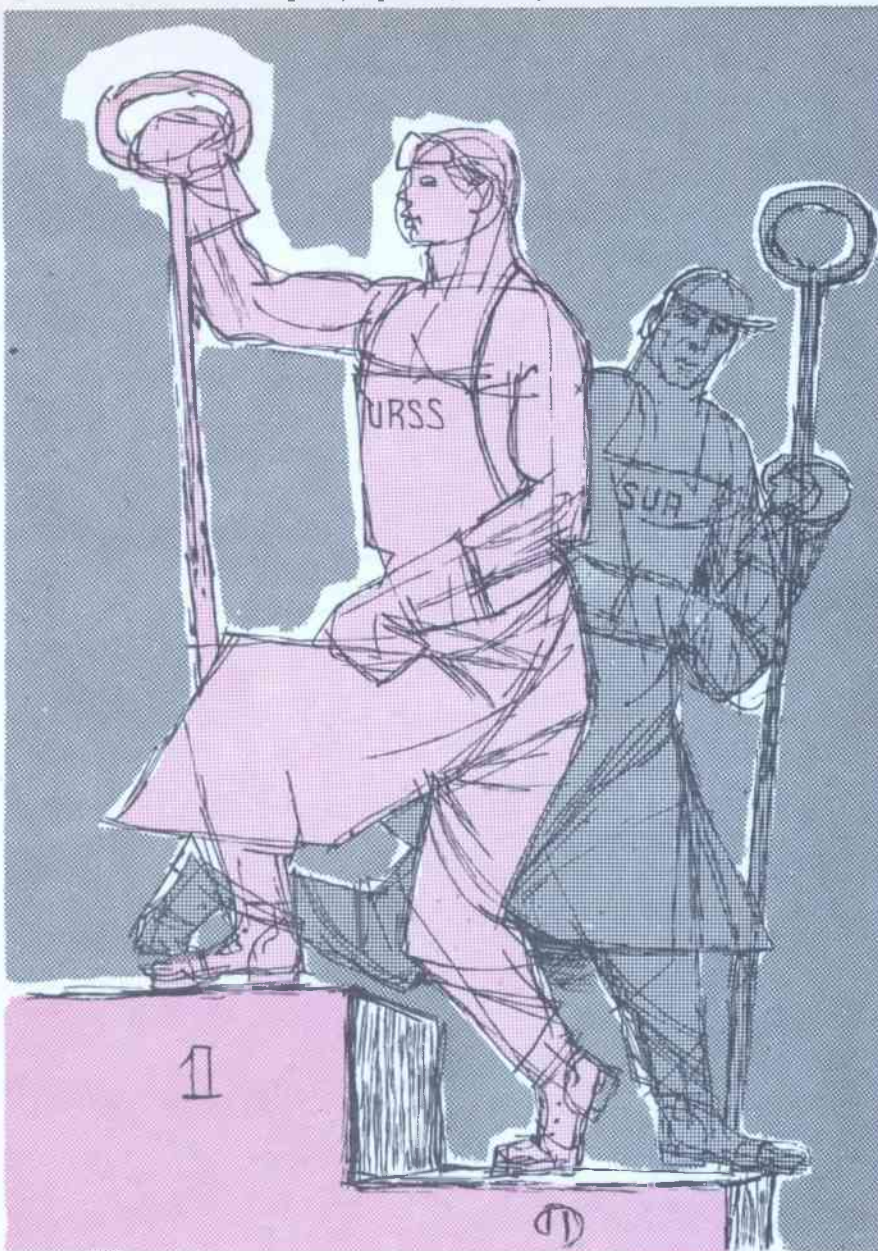
Agitați, mereu întreabă.
Dau și sfaturi vechi și noi:
— Strada să n-o treci în grabă,
— N-ai uitat pe „o-i”, „oi”?

— Să-nvățați! Pe vremea mea
N-am avut învățătură!
Cade-o lacrimă, o stea
Lunecind pe-obraz, matură...

Guralivi, vecinii mei
Au scădat în zumzet zorii.
— Foc să fie-aici? Ori ce-i?
Se întrebă trecătorii.

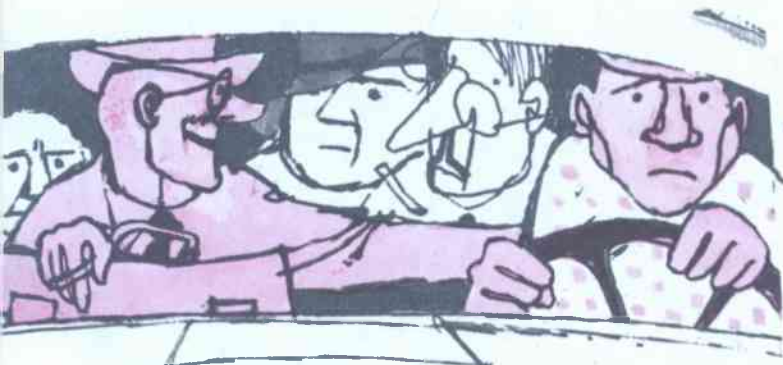
Le-au răspuns ca un ecou
Teii de pe magistrală:
— Nu vedeți? Din blocul nou
Zece șinci s-au dus la școală!

RODICA T. FLOREA

NOUL CAMPION MONDIAL

Desen de CIK DAMADIAN

— Tovarășe constructor de șosele — interveni directorul — dar pentru ce n-ați construit șoseaua la același nivel? Ba mai sus, ba mai jos...

— Din cauza stratului inegal de bitum. E când mai subțire, când mai gros... Dar n-are importanță, bine că a trecut prin controlul de calita...

O groapă fi smulse restul cuvântului și mașina se angajă în pantă.

— Și ce indicatoare fistichii pe marginea șoselei! observă inginerul-șef. Nici măcar uniform colorate!...

— Lasă că se-nghite! rosti constructorul.

— Se-nghite, se-nghite, se înecă brusce controlorul de calitate, căruia un hop neprevăzut îi trimise

restul covrigului, din mână, în gură!

— Opt mii opt sute cincizeci de metri de șosea lucrată anapoda! se indignă controlorul de calitate. Artrebuisă fiesanționat constructorul. 8.850 de metri de șosea...

— De doc, nu de șosea! se auzi tunând o voce metalică.

— Așa e! De doc, nu de șosea! suspină directorul.

— Doc!... Doc!... oftă inginerul-șef. 8.850 metri!...

În aceeași clipă trei ceasuri deșteptătoare puse să sune la ora 6 dimineața îi aruncară din pat pe director, pe inginerul-șef și pe șeful controlului de calitate ai Fabricii „Vasile Roaită” din Oradea.

— Am avut un vis îngrozitor! se plînsese controlorul de calitate

soției sale, turnându-și o căldare cu apă rece pe cap. Se făcea că am călătorit pe un doc când mai gros, când mai subțire, plin cu hîrtoape, cu noduri...

— Unde te-ai plimbat? întrebă uimită soția.

— Pe un doc... asta... pe o șosea lucrată aiurea, care noroc că nu există, dar aprobată de controlul de calitate... un doc plin cu hopuri și soferul... Ah, ce vis!

În aceeași clipă telefonul sună lung. Amețit, controlorul de calitate duse receptorul la ureche...

— Alo!... Da, eu sînt... cu cine vorbesc?... Fabrica de confecții „Botoșani”?... Cum? Cei 8.850 metri de doc defect?... Noi credeam că n-o să observați... Ce? Cum nu-i bun? Doar controlul nostru de calitate i-a dat drumul. Cum? Ei, asta-i. Să vi-l iau înapoi? Excluz! Odată pornit, gata!...

Cu cine e gata? Gata cu docul!... Livrat, livrat!... Ce-ați spus? Halal doc? Dacă nu vă place, veniți cu șoseaua de acasă! Asta... cu docul. Ei, și ce dacă e când mai gros când mai subțire, doar nu vă hîrducă... Căutați nod în

papură... În ce? În țesătură?...

Aș!... Eu știu ce material am băgat în docul ăsta... De ce să fie păcat de bani? De ce să fiu sancționat? Pentru că au zece de noduri și de pete albe?... Nu mai fiți cusurgii! Lasă că se-nghite!... Nu mă enerva, tovarășe, c-am avut un vis groaznic astă-noapte. Cum? Ar trebui să fiu tras la răspundere? Ia ascultă, tovarășe, dumneata ești de la fabrica din Botoșani sau necunoscutul din mașină? Și ce mare crimă, sărmanul, dacă a greșit șoseaua? De ce să fie sancționat? Nu, să nu plătească nimeni! Nu vorbeam cu dumneata. Vorbeam eu așa, de unul singur... Lasă, tovarășe, nu mă mai hîrduca și dumneata cu reclamațiile. Bine, noroc și vă șosea... asta, vă salut și la revedoc... asta, la revedere!...

Se spune că exact același vis l-a avut și directorul Fabricii „Țesătura” Iași... Din vis a fost trezit de același telefon.

AL. VIANU
specializat în explicarea viselor.

FOCUL

Să nu te joci cu

Paznicul se opri indignat în fața scuarului din colțul străzii.

Aerul era plin de un fum înecăcios și o ceată de băieți se grăbeau care mai de care să arunce tot felul de gunoaie în focul ce mocnea în mijlocul scuarului. Deocamdată nu se pirjolise decât iarba și câteva flori din imediata apropiere a focului. „Ia te uită ce fac afurisiții ăștia de copii”, gândi paznicul.

— Ce faceți aici? Împielitaților! se adresă el celui mai apropiat.

— Ardem deșeurile, nene.

— Ce deșeuri?

— Ei, nu pot să vile spun pe toate. N-am timp. Eu am adus o rochiță de-a Rodicăi, sora mea, pe care a pătat-o cu cerneală, alți copii au adus lăzile cu gunoi de acasă. Tovarășu' inginer a adus un deșeu de-adevărat: talasă...

— Ce tot îndrugi acolo? Care inginer? Ia spune, cine v-a învățat să ardeți gunoaiele în scuar?

— Tovarășu' mecanic-șef.

— Ascultă, puștiule, nu cumva rizi de mine?

— Nu, nene. Zău, așa ne-au spus inginerii. Au dat „dispoziție”...

Paznicul hotărî că e cazul să treacă la acțiune, măcar că nu înțelegea nimic. Cu unul din „deșeuri” — o cutie de conserve ruginită pe care o umplu cu apă — stinse focul și apoi, chemind copiii în jurul său, spuse celui mai mare:

— Se pare că tu ești căpitanul echipei. Cine te-a învățat să faci isprava asta? Vreți să dați foc scuarului? Neastîmpăraților!

— Tovarășe paznic, eu nu sînt căpitan. Sînt inginer, mecanic-șef. Iar băieții nu sînt neastîmpărați. Unul din ei, cel de colo, e inginer ca și mine: tovarășul Török Augustin, șeful secției metalurgice.

— Va să zică pe el așa-l cheamă. Ia spune-mi și numele tău, ca să mă duc să vorbesc cu părinții voștri, să le spun ce podoabe au.

— Eu sînt Hagiopol Valeriu, mecanic-șef.

— Nu-i adevărat, nene paznic, se amestecă un țînc, nu-i cheamă așa. Asta e Nelu și ălălalt e Rică. Da' zicem noi

că-i cheamă așa, fiindcă ne jucăm de-a unii ingineri de la combinat.

— Ce combinat? întrebă paznicul.

— Combinatul de cauciuc Jilava.

Paznicul își scoase șapca și își șterse fruntea și gîtul cu batista. Transpirase. Numără în gînd pînă la zece și, după ce se calmă, zise:

— Ia spune-ți-mi și mie, băieți, cum e jocul ăsta?

— Să vedeți, tovarășe paznic, încep unul din „ingineri”, în scuarul ăsta zicem că e curtea combinatului. Și acolo e tot așa de frumos, cu pomi și flori. Noi doi, Rică și cu mine, eram inginerii Hagiopol Valeriu și Török Augustin, adică șefi de secții. Toate lucrurile stricate pe care le-am găsit pe-acasă ziceam că sînt deșeurile din secții și trebuie să le ardem.

— Și tocmai în scuar v-ați găsit să faceți asta? Să stricați florile și iarba? De ce nu le-ați dus la crematoriul fabricii... adică al blocului?

— Păi nici inginerii de la Combinatul Jilava nu folosesc crematoriul. Și, fiindcă zicem că noi sîntem ei, am făcut la fel.

— Da' de unde știi tu că așa au făcut inginerii?

— Mi-a spus tata, care lucrează la Combinat. Adică nu mi-a spus mie, i-a spus mamei. Și era foarte supărat. Zicea că „s-a distrus frumusețe de spațiu verde din fața turnătoriei”.

Înțelegînd despre ce e vorba, paznicul scoase o exclamație de uimire. „Halal treabă de ingineri!” își spuse el. Dar deodată se încruntă și adresîndu-se puștilor zise:

— Și voi asta ați găsit să imitați? Voi știți cîți bani costă amenajarea unui parculeț ca ăsta, hai?

— Tata zicea că pomii plantați la combinat în curte au costat cam 30.000 de lei.

— Păi vedeți? Ce să vă fac eu acum?

— Iartă-ne, iartă-ne, nene, n-o să mai facem, se auziră glasurile copiilor.

Poate că cei doi ingineri ar vrea acum să fie în locul copiilor din scuar... Pentru că parcă tot mai bine e să sînt fii copil musttrat decît inginer criticat.

VERONA BERTOLI

Cunosc un pictor care are-n el
Potențiale mari de frumuseși
Ce-asteaptă pe uscatul său penel
Debutul coloratei lor vieți.
Dorind să afle lucruri inedite
L-am descusut cu grijă, curios,
Îi reproduc păreri mai jos
În locuri și la date diferite.

Acasă sînd pe pernă tolănit:

— Mi-e stinsă pipa, nu ai un chibrit?
...Talentul cît de mare-ar fi să fie
Îl vezi, doar cînd așează pe hîrtie
În dungi capricioase de culoare
Neprevăzuta formelor splendoare!...
(Brichetă n-ai? De ce nu-ți iei brichetă)
...Un pictor este pictor cînd pictează
Altmînteri dacă-l vezi cînd traversează
E pieton ce umblă cu beretă...
...Da, expoziția o pregătesc
Tot timpul doar la dînsa mă gîndesc.
O să termin cu schițele minore
Ce se efectuează-n două ore,
O să pictez ceva monumental.
Da, m-am și apucat, stai să-ți explic
Am tot în cap: tot ce-i esențial...
Ce-ntrebi? Pe pînză? Nu! nu am nimic...

Acasă peste (cred) o săptămînă

— Talentul nu e o chestie de mîndă
E o predispoziție, dar care
Nu-ți vine-așa, oricînd, la întîmplare.
Nu e un aparat de pus în priză
Talentul poate trece printr-o criză
(În clipa asta sună telefonul)
— Alo? Da, vin și cu magnetofonul
Da, da, sînt liber astăzi, poți conta...

Tot dinsul (peste-o lună și ceva)

(Într-o bodegă, cu paharul plin
În fața lîrului golit de vin):
— Că dispoziția de a picta
E cert o chestiune foarte grea.
Eu nu pot să pictez în orice caz
Dacă nu (hic) îmi fac întii curaj.
Așa că: ospătar, un „Cabernet”
Să-mi fac avînt de stat la șevalet...

Tot în atelier (la două zile
De expoziție... În espadrile,
Cu basc în cap și forță de atlet
S-a năpustit fecund la șevalet
Și a pornit virtos a-l maltrata...)

— Vezi asta este meserie grea
(Te rog dă-mi tubul roșu)... mulțumesc
Cum, ce e asta? Asta-i un perete
Și ăsta verde-i calul!... Mă grăbesc
N-am timp de critici! Lasă-mă, băiete!...

Pe bulevard, în mod întîmplător
Mi-a spus cam prin trimestrul următor:

— Nôroc!... Perfect cu viața, bine, da!
Cu expoziția? Așa-și-așa...
Eu m-am căznit, le-am spus, le-am explicat
Dar juriul nu-i public educat...
Pretinde c-am adus lucruri minore
Tablouri ce se fac în două ore,
Că pomii au și frunze în natură
(Nu știi ce-i „sugerarea” în pictură!)
Dar lasă! O să vadă ei ce pot!
Lucrez acum ceva monumental
Am terminat ce e esențial!...
Pe pînză? N-am nimic! În cap am tot!...

CONSTANTIN OTTESCU

Desen de Al. STOLARCZEK

MILIJIANUL: — Ține cu amîndouă mîinile!
CONDUCĂTORUL: — Cu plăcere, dar atunci cu ce mai conduc?

De vorbă CU SCRITORUL

— Permiteți-mi, maestre Cazaban, să vă informez că la 23 septembrie (...stil vechi) împliniți frumoasa vîrstă de 90 de anișori, și — în legătură cu acest eveniment — revista „Urzica” ține să vă dea prilejul să debutați...

— Frumos din partea „Urzicii”!

— ...să debutați în paginile ei, ca nonagenar interviuat, înainte de a vă sărbători și alte publicații, cu interviuri festive și articole omagiale...

— Ești amabil și ești optimist.

— Sint reporter și sint informat. Sinteti foarte prețuit!

— Știul în ce privește modesta mea persoană, îmi spune acest lucru pensia de merit pe care mi-o acordă, de ani de zile, guvernul republicii, mi-o spune „Ordinul Muncii” pe care-l port cu mîndrie, mi-o spune brava noastră muncitorime din uzine și din gospodăriile colective, unde sint deseori chemat să-mi istorisesc amintirile din amarele vremuri trecute, și mi-o spune entuziastul nostru tineret, din școli și facultăți, unde de asemenea sint invitat, — și sint pretutindeni primit cu o atenție care mă măgulește. Dar de ce ține „Urzica” să mă intervieveză cea dintîi?

— De dragul simetriei. Pentru că e revistă de satiră și umor, iar dumneavoastră tot cu o revistă de satiră și umor ați debutat ca scriitor, acum 63 de ani (cu „Bolta rece”, pe care ați scos-o la Iași, în 1899) — apoi, de-a lungul anilor, ați colaborat, între multe altele, la faimoasele reviste de satiră și umor „Zeflemeaua” a lui George Ranetti și „Moftul român” a lui I.L. Caragiale. Și, în definitiv, e foarte firesc să fiți sărbătorit: sinteti doară, la acești 90 de ani, cel mai în vîrstă scriitor român!

„Bătrînetea” decanului

de MIRCEA PAVELESCU

Decanul nostru este-un fenomen
De voioșie și vitalitate.
El pleacă cu plăcere pe teren
In timp ce eu, nu prea, că-s în etate.

El merge poște-ntregi la vîntătoare
Prin arături, sub cer dogoritor,
Eu practic șahul seara, pe răcoare,
Găsind că-i mai puțin obositor.

Cu ochiul liber, Cazaban doboară
Sitarii iuși cu pene cafenii
Eu unul însă nu-i zăresc cînd zboară
Deși mă uit prin patru dioptrii.

Prin scrisul lui inteligent și logic
A construit atent și lapidar
Aproape un muzeu antropologic;
Eu încă mai lucrez la insectar.

La cîte-o masă, plin de apetit,
Degustă cîte-un vin de regiune,
Aș încerca, firește, să-l imit,
Dar ce să fac? Ficatul se opune.

Va trebui, desigur, să amin
Tematica propusă-n titlu, clar,
Căci azi decanul nostru nu-i bătrîn
Și nu va fi nici chiar la centenar.

— Dacă numai atîta merit am: că sint bătrîn, atunci...

— Mai aveți și meritul a vreo... 30 de cărți publicate. Permiteți-mi să mă laud că știu și eu, dintre ele, cîteva: *Incurcă lume*, schițe umoristice, *Deștept băiat!*, 1904; *Cutreerînd*, 1905; *Chipuri și suflete*, 1908; *Băiatul lui Moș Turcu*, 1908; *Oameni cum se cade*, 1911; *Tovarășul de drum*, 1912; *Rozica*, 1913; *Între femeie și pisică*, 1913; *Ce nu se poate spune*, 1915; *Păcatul sfinției sale*, 1915; *De sufletul nemților*, 1916; *Doamna de la Crucea roșie*, 1919; *La umbra unui car*, 1920; *Între frac și cojoc*, 1922 — și altele a căror cronologie n-o mai am notată: *Un om supărător*, roman: *Pasărea rădăci*, schițe și nuvele; — iar după 1944: *Grija stăpînului*, schiță, *Din vremea aceea*, schițe și nuvele; *Văzute și auzite*; — și, recent, volumul antologic de schițe și nuvele, care reia titlul uneia din primele dumneavoastră cărți: *Deștept băiat!*

— Deștept... reporter are „Urzica”!

— Pe acela nu l-a putut trimite să vă intervieveză. E pe teren... Dar să revenim: ce fapt mai interesant din viața dvs. ați dori să ne relațiați?

— Hm... da!... Notează. Mă aflam odată la vîntătoare...

— Nu zău, maestre, chiar sinteti și vîntător? Eu credeam că „versiunea” aceasta, care circulă de vreo... 90 de ani, e doar așa, o glumă... vîntătorească.

Maestrul Cazaban se întoarce către Sandu Teleajen, scriitorul ieșean, care — fiind în trecere prin Capitală — se află la masa conversației noastre și, arătîndu-mă, îi spune:

— Îl auzi? e mai rău chiar decît mine!

— Apropo, de ce vă mergea cîndva vorba că sinteti un „om rău”?

— Cred că mi se spunea că sint un om rău fiindcă nu aveam obicei să vorbesc de bine despre orice prost.

— Dar nu v-a reproșat și vreun inteligent această „răutate”?

— Ba da: dramaturgul Haralamb Lecca. În 1913, cînd am publicat volumul de schițe și nuvele „Între femeie și pisică”, Lecca mi-a făcut această epigramă:

Citînd recent-a-ți cîrticică,
Am înțeles foarte ușor
Că-nre femeie și pisică
E... ciinele de autor.

— Și v-ați supărat?

— Dimpotrivă, mi-a făcut plăcere, căci epigrama lui Lecca m-a mai scos din obscuritate. De altfel, glumele bune nu trebuie să supere. Asta nu voia s-o înțeleagă, de exemplu, un coleg al meu de generație, Alexandru Teodor Stamatiad. Era un poet talentat, dar știindu-l înerezut și irascibil, îl necăjeam mereu. Odată, punîndu-mi un ziarist întrebarea: „Dacă n-ați fi fost scriitor, ce-ați fi vrut să fiți?”, am răspuns: „Stamatiad!”

— Și Stamatiad ce-a zis cînd a citit asta în ziar?

— Închipuiește-ți: s-a supărat!

— Dar glume pe care le-ați vrut cu tot dinadinsul supărătoare, ați făcut?

— Am cam făcut. În special contra foștilor politicieni...

— Exact. Una contra politicianilor ce-și ziceau țărăniști, o știu și eu. În cartea dumneavoastră „La umbra unui car” din 1920, spuneați la un moment dat: „Țăranul

C. CRISTOBALD

(Urmare în pag. 6-a)

Desen de I. ROSS

INIMĂ DE JUDECĂTOR

de AL. CAZABAN

Printre împričinații care așteptau, în primăria din Rîioși, să le vie rîndul la proces, se deosebea unul care nu semăna de loc cu ceilalți.

Era îmbrăcat în haine verzi de sport, cu pulpele strîns în jambiere de piele, și în mîna ținea o cravașă de călărie.

Cîtiva țărani se uitau, din cînd în cînd, la el și-l măsurau în tăcere, neînțelegînd ce putea să caute, printre împričinați, și nepotul proprietarului de-acolo. Numai Grigore Hîngu și cei doi martori ai lui știau din ce pricină conașul Eduard stătea la rînd cu ei, în fața judecății.

Eduard nu se uita la nimeni: privea pe fereastră, își curăța unghiile și, din cînd în cînd, bătea nerăbdător cu cravașa ca- rîmbul jambierelor.

Cînd intră judecătorul în ședință, țărani rămaseră drepti, smîrnă, și nici o șoaptă nu mai lunecă pe buzele lor. Eduard, deși îl cunoștea pe judecător, nu se mișcă din loc, se înclină în tăcere în fața lui și, lăsîndu-și cravașa în lungul piciorului, își plecă ochii în pămînt.

Cam surprins că-l găsea acolo, magistratul ceru dosarul cu procesele-verbale de dare în judecată. Le cercetă, în grabă, să vadă dacă nepotul proprietarului dăduse pe cineva în judecată, sau dacă îl dăduse cineva pe el în judecată. Cu o ușoară încruntare a frunții, judecătorul văzu că domnișorul Eduard era, el, cel inculpat...

Ca să nu-l ție mult în picioare la rînd cu ceilalți, începu cu el. Grefierul citi

(Urmare în pag. 6-a)

DE VORBĂ CU SCRITORUL

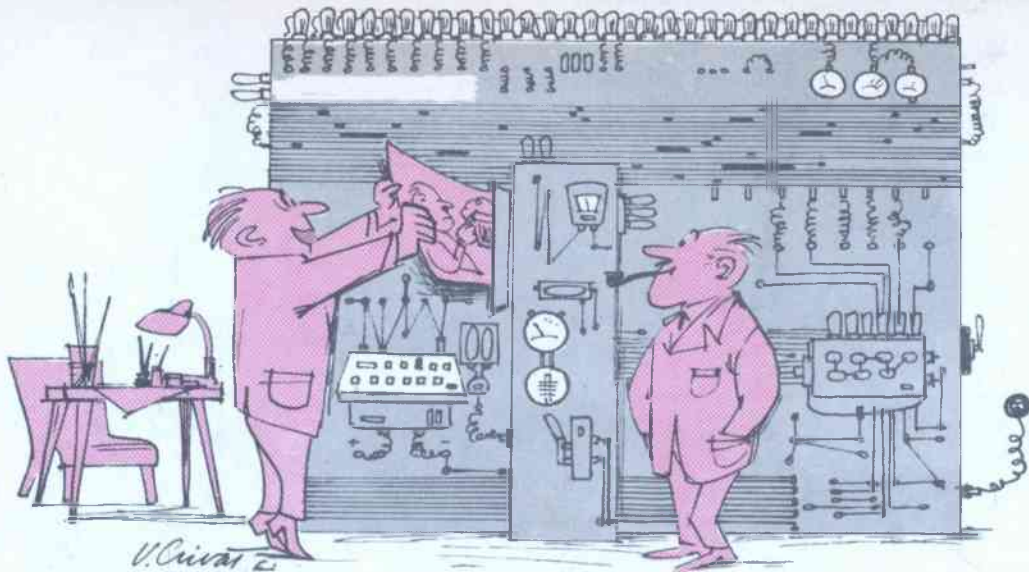
(Urmare din pag. 5-a)

trăiește de pe urma plugului, iar țărănistul de pe urma plugarului". Bună!

— Să-ți spun și una... pozitivă: pe când eram conductor de poduri și șosele într-o localitate, Răducăneni, undeva la dracu-n praznic, prin fostul județ Fălciu, venind într-un guvern de atunci ministru la lucrări publice Barbu Delavrancea, m-am dus la...

— Dar de ce erai conductor de poduri și șosele?

— Fiindcă știi dumneata foarte bine că, în trecut, un scriitor nu putea trăi din literatură. A trebuit astfel să fii pe rând, de-a lungul anilor: învățător, agent veterinar, desenator la un serviciu de construcții, desenator la un serviciu al pescăriilor, funcționar la un serviciu de statistică, funcționar la telegraf, salariat al creditu-

ÎN SECOLUL ELECTRONICII

CARICATURISTUL: Și să vezi, colega, ce poantă grozavă și originală îmi scoate îndată!

Desen de V. CRIVĂȚ

INIMĂ DE JUDECĂTOR

(Urmare din pag. 5-a)

actul de dare în judecată a domnului Eduard Stavropoleanu: era chemat în fața judecății că a împușcat, în mai multe rânduri, găinile săteanului Grigore Hîngu, din vecinătatea conacului.

— E adevărat că i-ai împușcat găinile? întrebă judecătorul pe inculpat.

— E adevărat, domnule judecător... I le-am împușcat fiindcă săreau gardul parcului și făceau numai stricăciuni...

Grigore Hîngu zise neîntrebat:

— Nu-i drept, domnule judecător... N-aveau ce să-i strice...

— Nu te-am întrebat pe tine! se răsti judecătorul. Nu știi legea?... De ce nu-ți ții găina?... De ce o lași să zboare peste gardurile vecinilor...

— Da' nici n-are gard parcul... Să spuie lumea... E șleau deschis...

Judecătorul se lămuri:

— Are, n-are gard!... Legea e limpede: dacă-ți intră un câine, un porc sau alt animal pe locul tău, dumneata, ca proprietar, ai dreptul să-l împuști...

— Știu, domnule judecător, se îndrji Hîngu. Da' legea spune că dacă împuști câinele sau porcul, să-l lași acolo, pe loc, da' nu să-l măninci...

— Vrei să spui că inculpatul ți-a mâncat găinile?

— Să trăiți, da!... Mi le-a mâncat...

— Cu ce dovedești?

— Cu martori... cu bucătarul care le-a gătit...

În sala de ședințe se făcu tăcere. Judecătorul rămase puțin pe gânduri, și, când toți credeau că o să „admită proba cu martori“, îl auziră hotărînd:

— Se respinge acțiunea reclamantului și se achită inculpatul Eduard Stavropoleanu.

După ședință, când se văzu în trăsură, judecătorul se simți cuprins de o mare nemulțumire. Se gîndea: „Trebuia să admit proba cu martori... Dar atunci, îl condamnam pe Stavropoleanu. Se putea?...

Stavropoleanu e de familie bună... Mama lui e sora secretarului general de la Justiție... Ce întâmplare!...“

Grefierul de lângă el îl scoase din visarea lui:

— Păcat de moșia lui Stavropoleanu! Nu înțeleg cum poate să piardă ceva o avere așa de mare?!

— Cum, Stavropoleanu nu mai are moșie? întrebă judecătorul îngindurat.

— A pierdut-o... A luat-o Creditul... Nu i-a lăsat decît conacul și parcul, care e păraginit aproape... Și ce gospodărie ținea boierul!... Acum, a ajuns rău... Bietul nepotu-sul! Eu sînt sigur că a împușcat găinile omului ca să aibă ce mîncea...

— Cum? se miră judecătorul, n-au ce mîncea? Bine, da' doamna Stavropoleanu e sora secretarului general, om bogat... Cum, el n-o ajută?

— Ce s-o ajute? Ii veni a rîde arhivarului... Nu numai că n-o ajută, da' nici nu vrea să știe de familia ei de cînd a sărăcit și a ajuns să-i compromită numele...

Judecătorul se roși de mînie:

— Trebuia să-l condamn pe găinarul ăsta!...

— Așa-i! — aprobă grefierul — Grigore Hîngu e om acătării... Om bogat... Are patru boi, o vacă, și curtea lui e plină de tot felul de orătănii. El parcă l-a dat în judecată pe conașul Eduard ca să fie despăgubit?... El n-are nevoie de banul altuia. A vrut numai să-i dea peste nas cu conașului ăsta obraznic și infumurat.

Acasă la el, judecătorul îi povesti nevestii toată tărășenia cu procesul lui Stavropoleanu...

— Ai făcut o prostie mai mare decît tine, îl dojeni femeia. Dacă îl condamnai pe feciorul boieresei, te alegeai cu un plocon din partea lui Hîngu, țaran bogat și om cumsecade.

„Cu cel puțin două găini“, gîndi judecătorul, și se muștră el singur că săvîrșise o nedreptate.

Din volumul „Deștept băiat“ (1961)

lui funciar rural, conferențiar la cercuri culturale, corector de ziar, ajutor de bibliotecar... etc.

— Spuserăți că ați fost, în junețe, și desenator... Mai știți să desenați? Ați putea să vă faceți un... autoportret?

— Da!

...Și s-a autodesenat, pe loc, sub privirile admirative ale persoanelor prezente.

— Și vă rog să-mi mai spuneți, maestre Cazaban, ce părere aveți despre desenatorii care nu știu să deseneze și despre criticii literari care...

— Stai! Dumneata însuși ai spus la începutul conversației că mă vor mai intervieva și alte publicații. Atunci, de ce ești egoist? De ce vrei să-ți istorisesc dumitale tot „romanul vieții mele“? Altor reporteri ce le mai spun?

— Aveți dreptate. Vă mulțumesc pentru amabilitate. Vă salut!

— Noroc! Și cînd ne mai vedem? Mline?

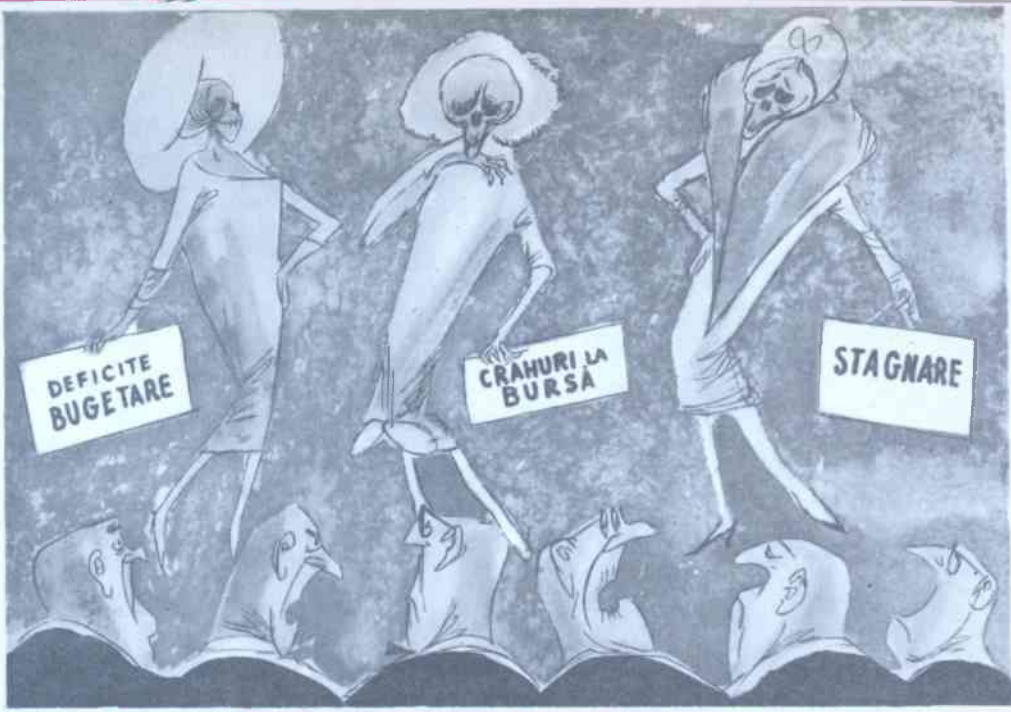
— Nu cred, maestre. Voi fi cîtăva vreme ocupat. Dar vă voi căuta în curînd fiindcă voi avea să vă rog ceva.

— Mie nu-mi vorbi în termeni vagi, că nu ești critic literar. Mie spune-mi precis: cînd o să vii și ce-o să mă rogi?

— O să vii peste... zece ani și-o să vă rog să-mi acordați un... interviu, cu prielejul... centenarului.

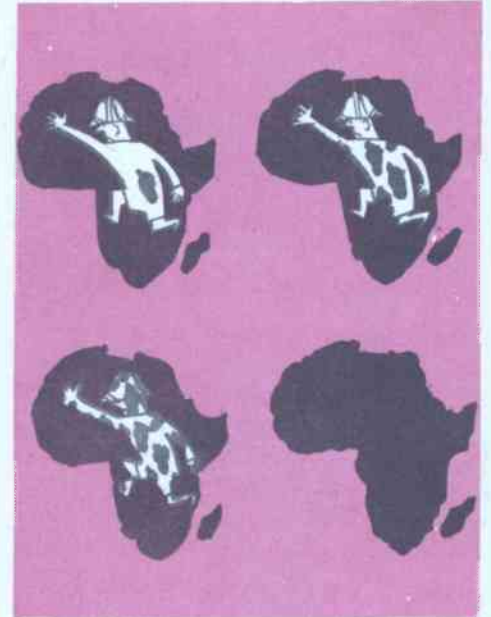
— Bine, s-a făcut. Te aștept!

C. CRISTOBALD

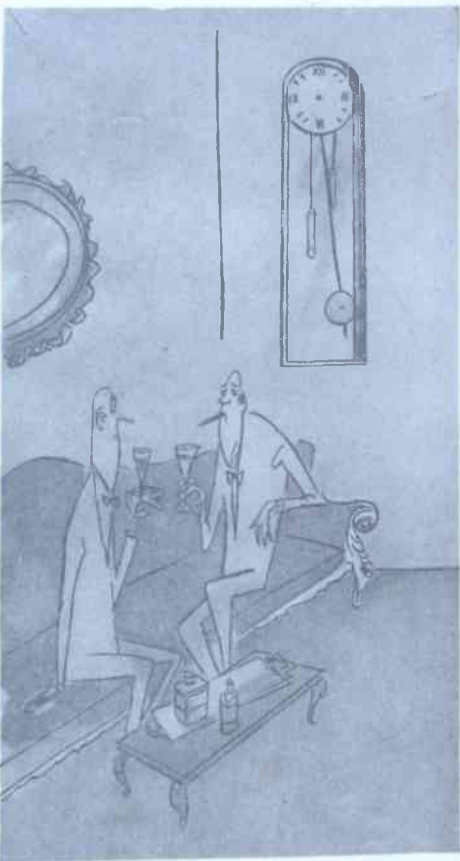
— La naiba, sînt tot modelele de anul trecut!

COLONIALISMUL ÎN AFRICA

Evoluție inevitabilă

UNDEVA PE WALL-STREET

— Și ce ai cîștigat scoțînd arătătoarele de la ceas?
— Timpul! Îl țin în loc...

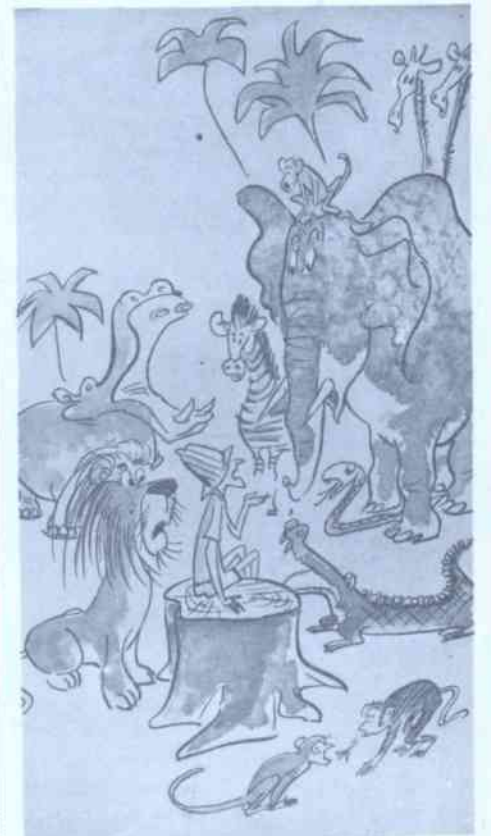
DESENE DIN
EXPOZIȚIA
CARICATURISTULUI
NELL COBAR

OMUL SANDVIȘ

— Tăticule, te-am rugat de așteia ori,
să nu mai aduci reclama asta acasă...

ÎN AFRICA

— ...Ne predă legea junglei capitaliste!

LA ÎNTOARCEREA DIN CONCEDIU

DESENE DE RIK AUERBACH

- La te uită!!! Halba plină!
- Știi, abia m-am întors din concediu și am pierdut obișnuința!

- Ooo! Bine v-ați întors! Am și eu o cerere!
- Perfect! De astăzi intrăm în normal așa că... vino mafa mine!

- Bine ați venit! Sper că ați învățat să înotați la mare?
- De ce??
- Pentru că acum trei săptămâni ați lăsat robinetele deschise.

UN DAR... PESTE

Pe la zece și ceva se făcu dintr-o dată atât de cald, că omul se văzu nevoit să-și scoată și cămașa și rămase numai în maiou. Îi arătă unui tractorist cum să aducă firul direct, pe la colțul ferestrei și el se apucă să monteze mai departe duliile.

Acum era aproape gata. Nu mai aștepta decât sosirea firului pe care tractoristul îl ferea cu grijă pe deasupra ghirlandelor de brad.

În fund, pe scena improvizată, moș Chiban, cu doi brigadieri de la „legumicolă” întindeau pinza roșie pe masa prezidiului. Învățătoarea cea nouă, o fetișcană cu codițe răsucite poznaș, ca două minere, fixa tablourile. O ajutau fostul învățător Robescu, pensionat astă-primăvară, și cea mai mică dintre fetele lui Chesnoiu — Tincuța.

Se auzea până aici glasul minios al tovarășului Butu — directorul școlii — care urma docarul, atunci ieșit pe poartă. La 11 fix

sosea cursa. Nu se putea să nu vină și careva din partea raionului, tocmai azi, la inaugurarea noului cămin cultural.

Electricianul se opri și-și șterse fruntea de sudoare. Se uită cu drag la pionierul cu trompeta petrecută pe-un umăr, care-i ținea scara, urmări chipurile oamenilor care zoreau de colo-colo — voioșia, glasurile lor, acoperind corul copiilor care repetau în grădinița din spatele școlii.

Acum omul nu se mai întrebă ce l-a făcut să-și ofere singur serviciile atunci când, trecând prin fața căminului, a auzit că n-are cine să monteze lumina în sală.

Îi veni doar să ridă când își aminti câte treburi și-a lăsat el de-o parte pentru povestea asta... Și de năpîrstoc' ăla de fată a lui Chesnoiu — Tincuța — îi vine să ridă. Cum l-a oprit ea în ușă și l-a pus să-și scoată pantofii...

— S-a pus covor nou, nouț tovarășe, e păcat! Mai bine descălță-te!

— Da' invitații? încercase el s-o necăjească — îi descălțați și pe ei?

La care Tincuța îl lămurise numaidecît că asta nu-i treaba lui. Tovarășul Florea hotărăște. El e mai mare aici.

Tovarășul Florea e președintele comitetului de părinți al școlii. Brigadierul acela roșcovan... ăla dinușă... S-a ocupat indeaproape de construirea căminului. O lună și ceva au muncit oamenii. Dă-i, fă cărămizi, arde-le... Moș Chiban cu „brigada” lui (baba și pionierul care ține de scară), s-au ocupat de cherestea. Tot ideea tovarășului Florea... că nici acum n-are astimpăr. Aleargă, bate, îndreaptă... Șfirlează. Ba-i mai arde și de glume. În special cu electricianul are el ce are. Mereu se-nvirtește pe lângă el. Îi face „zile fripte” — cică.

— Mă rog, ce fel de electrician îmi ești dumneata fără scule?... Să știi că nu-mi place deloc. Da, da. Ai lipsuri, tovarășe. Uite,

lipsă șurubelniță, lipsă patent... rău!

Electricianul rîde și-și face autocritica. O avea el și lipsuri, da'n schimb are o mină... Ce-a făcut... ce-o fi vorbit el cu tractoristul și cu directorul, că odată numai ce-au apărut o mulțime de beculețe roș-galbene, rămase de la panoul frunțașilor, licărind în cetina ghirlandelor.

— Astea... de la dumneata, așa... peste plan! — au ris și l-au felicitat din toată inima tovarășul Florea și directorul școlii.

S-au cam încurcat ei — cei-i drept — atunci când electricianul i-a întrebat cum de nu le-a trecut prin cap să organizeze în fața intrării principale un stand cu cărți și reviste. Drept care, zece minute mai târziu, gestionarul de la „Universal” monta pe fond portocaliu, din stocul de perdeluțe „atlas”, cel mai atrăgător

stan
men
Îr
Înc
rînd
ling
E
pate
pus
cuvî
Tinc
o t
T
peș
cu e
ția
T
elec
șul
—
dou
prev
A
șul
de
—
peți
Am

- Și să vezi tu, o lume!...!!!

- Și să știi că aveți o nepoată încântătoare. Mi-a prezentat-o Costică la mare...

Am adus unchiule o scrumieră, un fleac! Îmi pare rău că găsit una...
- Știi, nene, că am căutat în toate camerele...

- Arătați splendid, unde-ați fost în concediu?
- Nicăieri... nevastă-mea a fost!

Unele cronici literare sînt scrise într-un mod de neînțeles.

Desen de S. NOVAC

LAN

de SILVIU GEORGESCU

din cîte s-au po-
ă aici în sat.
cum totul e gata.
oristul încercă pe
ă comutatoare de

l a dat în primire
elnița, scara... și-a
șamașa... și cu în-
alabilă a dumneaei
oiu, și-a aprins și

ci pică și tovarășul
sfatului și o dată
l Dinuț, de la sec-
a sfatului raional.
Florea a uitat de
a explicații tovară-
aion:

scena... culisele...
Avem trei serbări
plan...

tr-un suflet tovară-
retarul organizației

, vă rog, nu înce-
așteptăm nițeluș...
n telefon adineauri.

S-ar putea să treacă pe aici și tovarășul Albuleț — noul secretar cu propaganda, de la Regiunea de partid... Să nu se supere... știți...

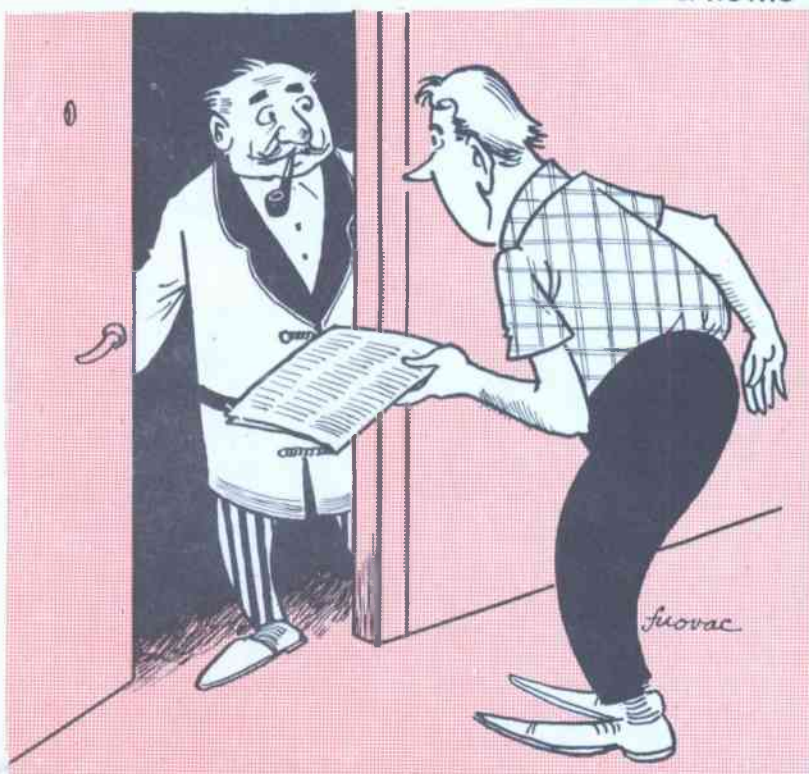
- Da' nu mă supăr de fel — se face auzită pe neașteptate voca „electricianului“ care, ajutat de Tincuța, tocmai își pune haina.

După care se adresează rîzînd tovarășului Florea:

- Vezi, să vă treceți negreșit, în plan, și o geantă cu scule... Ba, nu — stai! Așteaptă să vină mașina regiunii! A rămas în pană la vreo trei kilometri de aici. E acolo geanta mea cu scule pe care o am de cînd lucram ca electrician! O luasem cu mine, că mă rugaseră părinții să trec pe la ei să le instalez antenă la televizor. E în mașină geanta. V-o fac cadou...

Și adăugă, făcînd cu ochiul:

- Asta... de la mine, așa... peste plan...

- Mă scuzați că vă deranjez, maestre, dar am citit cronica dumneavoastră despre romanul X și v-aș ruga să faceți o excepție pentru mine și să-mi spuneți dacă e bun sau nu.

NAE ÎN DOUĂ RE- PRI- ZE

*Ședință de producție. În fine,
Se-analizează lipsuri, se discută...
Pe G. Popescu ustăzi îl ajută
Toți, criticându-l cum i se cuvine.*

*Părerea generală-a tuturor
E că-i un chiulangiu, neserios,
Că-și pierde vremea fără de folos...
(Popescu-a devenit... tehnicolor)*

*Și toți arată cumpănind cuvîntul
Cum că prea des o face el de oaie...
Cînd iată, deodată sare Nae
Și-ncepe a vorbi cu tot avîntul:*

*— Tovarăși dragi, eu nu vă înțeleg
Cu judecata voastră cam îngustă
Alunecați spre-o critică nejustă
Ce naiba, compromitem un coleg!*

*Eu personal, îl știu om reținut,
Ba chiar capabil, bine pregătît,
Și dacă uneori a mai greșit
Se-ntîmplă orișicui, doar e știut.*

*P.S. I
Nu-i un mister că a găsit rețeta
Salvării criticatului „erou“...
Popescu doar, l-aduce la birou
De dimineață cu motocicletă.*

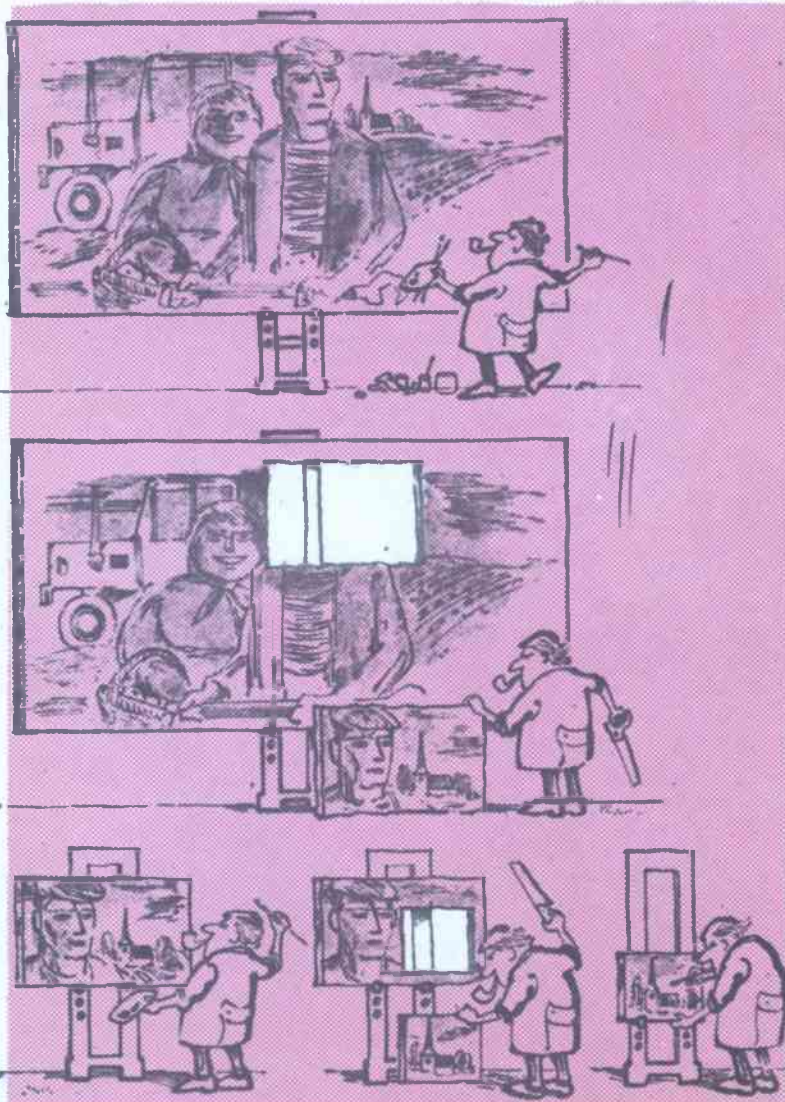
*Și zilele s-au scurs din primăvară.
Popescu între timp s-a îndreptat
Și în ședință-i evidențiat...
Doar Nae de-astădată-i foc și pară;*

*— Tovarăși, e-o greșeală, eu vă spun!
Acest Popescu are lipsuri multe;
Nu-i serios, nu-i place să asculte,
Nu poți conta pe el... deci mă opun!*

*P.S. II
Și-am înțeles de ce e supărat
Și de ce-ncearcă Nae pirueta;
Popescu și-a vîndut motocicletă
Și, (ce ingrât!)... nici nu l-a anunțat.*

ION RUȘ

Desen de Peter Diettrich din Eulenspiegel (Berlin)

Ocupat cu o temă majoră

Să vorbim, să n-adormim

O pildă (...imaginată):
— Spune-mi, te rog, amice,
cum mai stai cu reumatismul?
Tot te mai supără?

— Mulțumesc de întrebare.
Află că mi-am făcut un costum
de haine gri, iar fiică-mea se mărită
cu un factor poștal.

Altă pildă (...de asemenea, imaginată):

— Cum e, dom'le, cu bicicleta
dumitale? Are ghidon sau n-are?

— Dragă, ambele roți sînt perfect
circulare, numai că una e
cam ovală, iar alta tinde spre
romb.

*

Acum să exemplificăm pe concret.

Vor fi reparate... gardurile!

T.R.C.L. Tg. Mureș a început
(din anul 1961) niște vaste lucrări

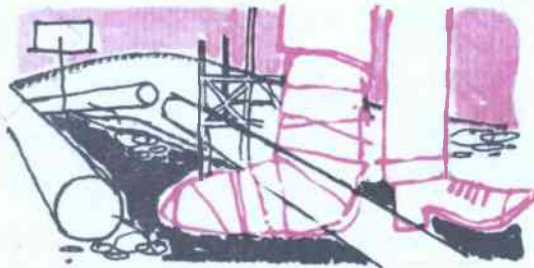
Adică: na-ți-o frîntă că ți-am
dres-o.

Un televizor-cameleon

Comitetul sindical C.F.R.-
P.T.T.R. Vaslui a hotărît (în
anul 1961) să procure un televi-
zor care să fie instalat în stația
C.F.R. Crasna. Și l-a cumpărat.
Dar nu funcționează.

„Urzica“ întrebînd (în 1961):
De ce? — a primit din partea
Consiliului local al sindicatelor
Vaslui următorul răspuns: —
„În stația C.F.R. Crasna este
curent electric bun și corespunzător
și televizorul este vizionat
permanent“ etc.

Întrebînd din nou „Urzica“ (în
1962): — Cum reușește televizo-
rul din Crasna să fie
„vizionat în perma-
nență“, cită vreme
stația... n-are curent,
iar televizorul este...
defect? — Consiliul
local al sindicatelor
Vaslui a răspuns așa:
„s-a pus în discuție...
repararea televizoru-

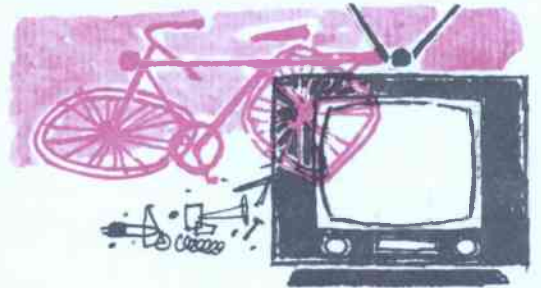
de canalizare în orașul Borsec.
Cînd vastele săpături efectuate în
oraș au făcut ferfeniță și „drumul
național nr. 15“ care e sub „juris-
dicția“ Direcției regionale drumuri
și poduri Brașov, a fost chemat
T.R.C.L. Tg. Mureș în judecata
tribunalului, spre a răspunde pen-
tru prejudicioasele săpături efec-
tuate, fără autorizație și pentru că
atunci cînd i s-a pus
oficial în vedere să sisteze săpăturile,
trustul a refuzat și a per-
severat.

Sentința: T.R.C.L.
Tg. Mureș a fost con-
damnat de tribunal
să plătească, pentru
daunele cauzate, su-
ma de 24.200 lei, des-
păgubiri Direcției regionale dru-
muri și poduri Brașov, — iar
Trustul s-a angajat să refacă
lucrările, readucînd drumul în
stare de circulație.

Și a mai trecut un an. Și fiind
sfatul popular al Regiunii Mureș
Autonomă Maghiară întreat (în
1962) de „Urzica“: De ce T.R.C.L.
Tg. Mureș continuă să nu exe-
cute repararea stricăciunilor? —
sfatul regional a răspuns așa: „În
legătură cu refacerea... garduri-
lor și... podețelor care au fost
deteriorate, vă facem cunoscut
că aceste daune sînt în curs de
refacere“

lui... defectat în mai multe
rînduri, datorită faptului că cu-
rentul, care îi e dat de un...
grup electrogen... nu poate satis-
face în bune condiții vizibili-
tatea pe ecran“, — etc.

Va să zică: întîi s-a afirmat că
„în stația Crasna este curent elec-
tric și televizorul e vizionat per-

manent“, — iar (după numai...
patru luni) s-a afirmat că... tele-
vizorul „s-a... defectat în mai
multe rînduri“ fiindcă îi dă „cu-
rent“ un biet... „grup electrogen“,
care „nu-i poate... satisface în
bune condițiuni vizibilitatea“ etc.

Adică: în decurs de numai patru
luni, televizorul de la Crasna
a fost ba de culoare roz-
pembé, ba de culoare gri-fonsé.

Cameleonii sînt mai modești:
schimbă culori mai discrete.

Și mai rar!

C. CRISTACHE

NAPOLEON LA DELTA DUNĂRII

...Și era aprig în priviri. Iar de încercai să-l întrebi dacă are și carne de vacă, puteai să răgușești, că el tot nu-ți răspundea. Cu o mână servea iaurt, întinzind borcanele, iar cu alta aduna banii.

...Și, după ce-ți trecea răgușeala, iar puteai să-l întrebi dacă are și carne de vacă și iar puteai să răgușești că el tot nu răspundea.

Dar și când răspundea odată, tuna cu glasu-i de fanfară: „Eu sînt Druțu Gheorghe de la raionul de „congelate“, nu Napoleon să fac patru lucruri deodată“.

Și cu asta cîștiga orice bătălie împotriva curioșilor și plicticoșilor cumpărători din magazinul Delta Dunării de pe str. Beldiman.

Cumpărătorii gîndeau cam astfel: „O fi fost el Napoleon, mic de statură, dar nici atît de prost crescut nu cred să fi fost“.

...Și cînd descălecă Druțu de pe falnicu-i cal congelat și-și aruncă apriga-i privire în condica de reclamații, virîndu-și o mină în cheutoarea tunicii și lăsîndu-și moșul căzut pe frunte, spuse istoricele cuvinte: „Am dat-o dracului!“

P. TACHE

Dedicat medicilor care întîrzie la consultații.

Desen de M. STĂNESCU

— Să acoperiți panoul, nu vedeți că îl strică ploala?!..

ESTRADA AMATORILOR

*Din programul brigăzii artistice a
Uzinei de utilaj chimic București*

UCENICUL VRĂJITOR

Piesă într-un singur act și cu mai multe concluzii.

Personaje: — *Maistrul* — *Marinescu Ion, strungar la mecanică grea.*

— *Ucenicul* — *Cristea Nicolae, ucenicul tovarășului Marinescu.*

Maistrul: — Măi, viitor strungar. Ia spune. Orice ziceai că trebuie să faci azi? Ți-am promis că în meserie vrăjitor te fac.

Ucenicul: — Trebuia să vă aduc de la debitare...

Maistrul: — Da! Just. Dar nu de la debitare. De undeva mai de departe: de la debit. Du-te și ia-mi niște „Naționale“, dar vezi să corespundă la procesul tehnologic, adică să fie moi, că altminteri ți le resping la recepție.

Ucenicul (pleacă și se întoarce): S-a făcut, nene.

Maistrul: Da! Bine, măi viitor strungar. Ține și tu... Ai început să prinzi...

Ucenicul: Nene, învață-mă și cu strungul cum e... Cum se folosește cuțitul?

Maistrul: Cuțitul? Da... Important. Am să-ți arăt azi. Cuțitul ăsta este o piesă care... Ia du-te colo la servieta mea și ia un cuțit. Și mai ia și o furculiță. Cu cuțitul însă nu poți lucra așa singur,

trebuie să ai material de prelucrat. Noi astăzi vom prelucra brinză. Ține colea 3,50 lei. Te duci și-mi iei de la alimentara o litră de 14. Asta e de calitate superioară, că-i din aliaj de oaie.

Ucenicul (se întoarce cu marfa): Am adus, nene. Îmi dai și mie?

Maistrul: Cum? Tu ca ucenic în primul rînd trebuie să te uiți. N-ai voie să pui mîna. Așa după cum ai văzut și zilele trecute, înainte de a se așeza la masă strungarul trebuie să verifice piesele dacă sînt toate. Uite, de exemplu, acuma lipsesc: sare, roșii și o jumătate de intermediară. Te duci repede și mi le aduci... Dar repede. Elimină timpii morți.

Ucenicul: Nene, dar eu meseria cînd o învăț?

Maistrul: Ucenicul n-are voie să stea de vorbă că închide la Alimentara. Ai venit?

Ucenicul (se întoarce înodrcat cu pachete): Am adus, nene. Ești mulțumit?

Maistrul: Da, astăzi ai căpătat un bagaj de cunoștințe foarte dezvoltat... Bravo, măi viitor ospătar.

Ucenicul: Care „viitor“, nene? Sînt de mult calificat la locul de muncă.

CORNEI CONSTANTINESCU

Epigrame și Epitafuri • Epigrame și Epitafuri

Unui cîntăreț încrezut

*E vestitul nostru bas,
Are voce, dar și... nas.*

S. Loveanu

Unuia

*În orișicare ambianță
Îl vezi tot dîndu-și importanță...
(Cei mulți sînt de părerea mea,
Că-i tot ce poate el să dea!)*

Altuia

*Eroul nostru, mare fante
Și temerar „cuceritor“,
La „Pronosport“, ca și-n amor
Îl vezi cu zeci de... variante!*

La debutul unui tînăr actor lipsit de modestie.

*Că tot pe rampă se-așeza,
Motivul l-am aflat, se pare,
Vîndînd că-i „stea“, el se vedea
Mereu pe-o rampă de... lansare!*

Epitaf unui uituc

*Mă-ntreb acum, cum aș putea
Ca să-i cîntesc memoria,
Cînd tocmai asta... îi lipsea!*

Și unui bețiv

*Bea de stinge (ne-am convins)
Și-a băut, pînă s-a... stins!*

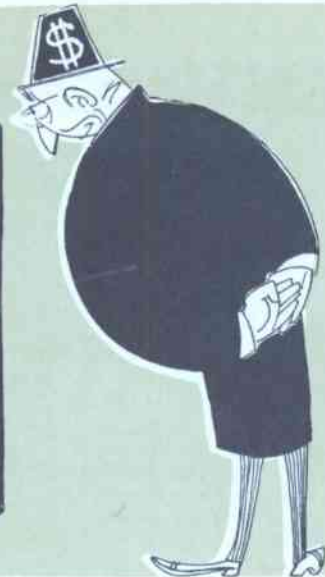
S. H.

Din

Zona

dolarului

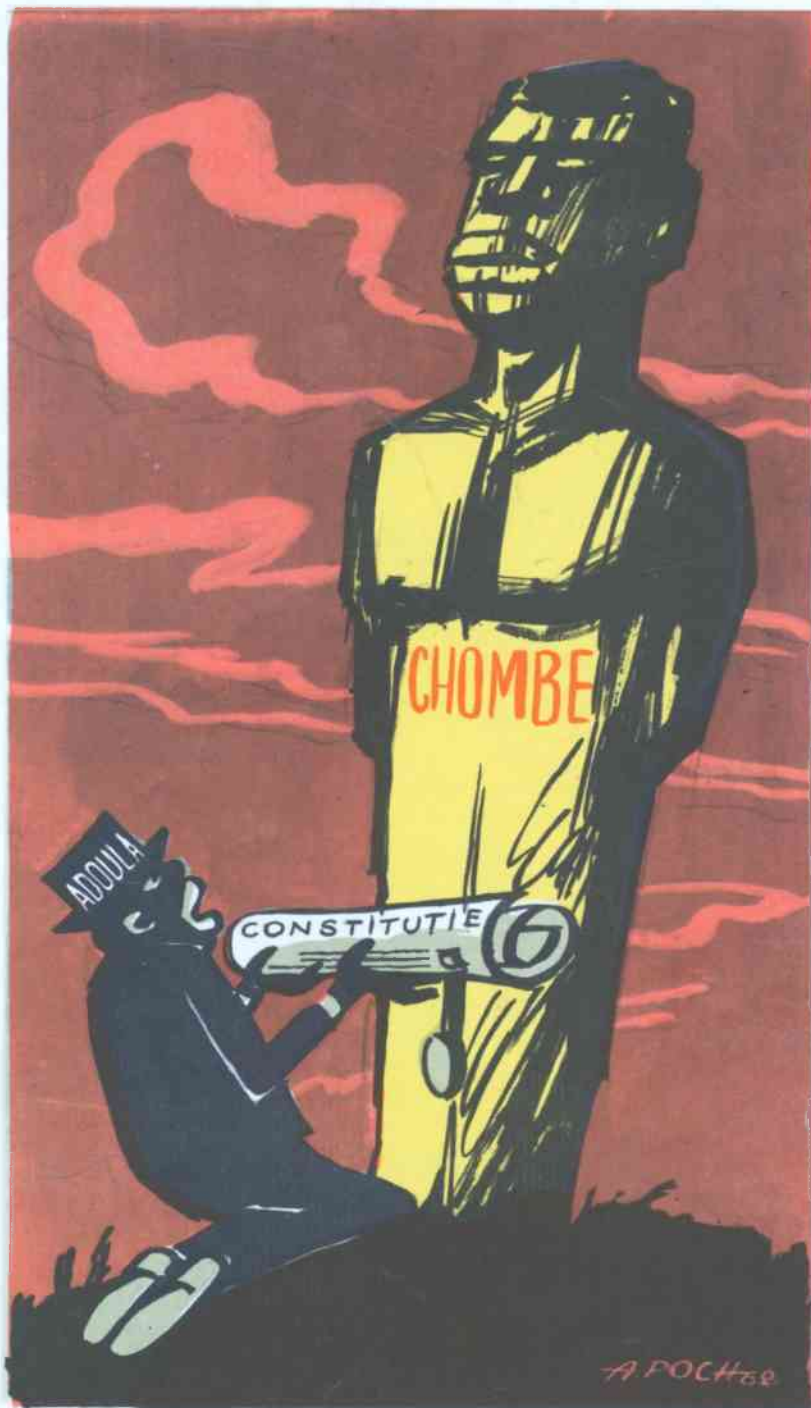
„Alianța pentru progres“, care a împlinit recent un an de la înființare, este un nou mijloc de a se stoarce bogățiile țărilor din America de Sud în folosul monopolistilor nord-americani.

MONOPOLISTUL: — Să nu-l fie de deochi a... progresat... într-un an cît alții în zece !!

Desen de V. VASILIU

Constituția proiectată de premierul Adoula reprezintă o concesie făcută separatistului Chombe.

ADOUA Area lui Chombe

Desen de A. POCH

ȘTIRI ULTRASCURTE

După cum anunță ziarele, Franco a hotărât să suprimă libertatea de reședință. Adică, nimeni nu mai are voie să locuiască acolo unde vrea. Fiecare locuiește acolo unde vrea poliția. Iar dacă nu vrea cum vrea poliția, va locui la pușcărie. Adică, tot acolo unde vrea poliția...

Pictorul englez William Moris pictează atît cu mîinile, cît și cu picioarele. Dar tablourile arată parcă ar fi pictate numai cu picioarele. Totuși, pentru fiecare „capodoperă“ încasează onorarii cu amîndouă mîinile. Ceea ce dovedește că și clienții îl apreciază tot cu picioarele...

Micuțul Jimmy Dudley din Philadelphia, în vîrstă de 8 ani, a fost declarat deunăzi campionul... băutorilor. Spre bucuria barmanului și a părinților, el a băut în scurt timp o cantitate de 8 litri bere. O revistă ilustrată care publică știrea arată că, cu asemenea performanță, drumul spre celebritate îi este deschis... Și spre beție, de asemenea!

La numeroase școli din America, taxele școlare au fost și în anul acesta majorate. Părinții trebuie să facă sacrificii importante ca, în schimbul unei sume, copiii lor să se facă medici, ingineri, tehnicieni. Și pînă la urmă, să ajungă... șomeri!

Un american extravagant a publicat de curînd un anunț în ziare, arătînd că dorește să cumpere un... rîu, într-o țară europeană. Nu se precizează dacă americanul va cumpăra rîul cu consimțămîntul guvernului sau fără. În definitiv ce, nu sînt cazuri cînd americanii cumpără guverne fără să ceară aprobarea...rîurilor?

În stațiunile americane, negrii nu au voie să facă baie în ocean, pe aceeași plajă cu albi. Aici, firește, este de vină natura, că nu a făcut și oceane pentru negri!

Guvernul rasist al Republicii Sud Africane a interzis studiile în școli a tragediei „Othello“ sub motiv că povestea de dragoste dintre un negru și o albă contravine principiilor statului. A interzis tragedia, dar a rămas drama!...

Un tribunal vest german l-a condamnat pe Otto Hunsche, fost aghiotant zelos al lui Eichman, la numai cinci ani închisoare. Condamnarea l-a surprins mult pe Otto — aghiotantul. Chiar și el era convins că va trebui să-și urmeze stăpînul!

Recent Senatul American a respins proiectul de lege cu privire la asigurarea asistenței medicale a bătrînilor.

În felul acesta, în curînd S.U.A. vor avea numai oameni tineri...

fel de fel

TOATE LA FEL

Delictul din baie

Delicventul Roger Kettle din Overton-On-Dee (Anglia) contravine legilor ori de câte ori vrea să facă baie. Cauza e simplă: Kettle n-are baie acasă, iar orașul n-are baie publică. Ceea ce l-a determinat pe sus-numitul Roger Kettle să se strecoare în baia unui spital și să profite de dușurile și robinetele de acolo. Dar te pui cu autoritățile care l-au urmărit și l-au prins în flagrant delict de săpuneală. Faptul a făcut vîlvă, a ajuns la tribunal, iar delicventul a fost condamnat.

Dar baie în oraș tot nu s-a făcut.

Monumentul cu nudiști

Primăria din Pont-de-Roide (Franța) o duce atât de prost cu paralele, încît a hotărît să închirieze cu luna cel mai frumos monument istoric din localitate: fortăreața ridicată în secolul trecut. N-a trebuit mult și a apărut amatorul: un club de nudiști. Acuma, tot nudistul care vrea să se distreze are prilejul să umble gol printre creneluri, să danseze twist în sala armelor sau să bea coca-cola în buduarul castelanei din secolul XIX. În orice caz, cei care fac nudism au cu ce să se distreze. N-au cum să se distreze numai cei care nu fac nudism și care, poate, ar dori să viziteze un muzeu...

Cheia magică

La ușa lui Francois le Grives din Bordeaux, lumea bună făcea coadă. La ce se înghesuia elita orașului? La talismanul François vindea la preț „convenabil” „cheia succesului în viață”. Iar lumea bună e tare

dornică să pună mîna pe cheia succesului, lucru pe care-l dibuise șmecherul François. Pînă la urmă însă, a pus poliția mîna pe el. Și, cu toate că avea casa plină cu cantități însemnate de chei ale succesului, șmecherul François a ajuns prin tribunale. De unde se zice că ar fi scăpat contra unui cadou frumos oferit unei persoane de vază. Ca să vedeți, de fapt asta era cheia succesului!

Pisicăria din Dallas

În orașul Dallas (Texas) sînt atîtea pisici, încît pînă și municipalitatea s-a speriat. Și a hotărît ca nimeni să nu mai aibă un număr prea mare de pisici. Pisicile de prisos vor fi expulzate, deoarece ele trăiesc pe spinarea oamenilor care muncesc. În felul acesta, problema pisicilor a fost rezolvată.

Legea nu prevede însă ce trebuie făcut cu oamenii care trăiesc pe spinarea oamenilor care muncesc...

Festivalul groazel

Directorul unui cinematograf din Nottingham a organizat de curînd un festival cinematografic intitulat „Festivalul groazel”

În cadrul festivalului s-au proiectat 34 km peliculă din cele mai înspăimîntătoare filme destinate să facă părul măciucă chiar și celor mai indiferenți spectatori. Ziarele arată că în prima zi sala a fost arhiplină, dar apoi a început, din ce în ce, să se golească. Gurile rele pretind că, pe măsură ce se golea sala, se umplea bala-mucul din localitate...

PTG.

— Vai, cît timp se pierdea cu îmbrăcățul...

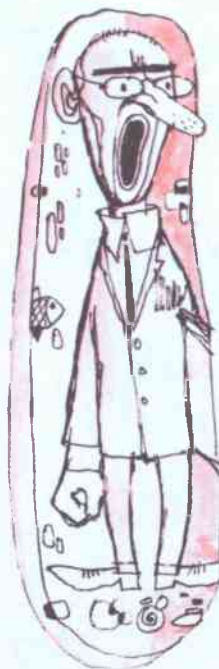
Desen de N. CLAUDIU

— Ei lasă, nu fi atît de necăjit că n-am găsit acum ceva care să-mi placă! Mai trec eu și mîine...

Desen de HORIA ȘTEFĂNESCU

HOMO „GROZAVUS”

Ilustrație de D. NEGREA

Cînd anii, ere noi vor toarce
Și cînd cu gîndul s-or întoarce
La veacul de-azi, antropologii,
Precis vorbi-vor cu „elogii”
De-un „homo” care-avea tendință
Spre cea mai „sapiens” ființă...
Și studiîndu-l ca fosilă,
Vor scrie filă după filă
Despre un biped ce-avea himera
De-a fi „buric” planetei Terra!
Și, cercetîndu-l, mai agale
Găsi-vor urme ancestrale
Ce duc spre locul său din schemă,
De unde orișice problemă,
Doar el, putea ca s-o dezlege,
Și nimeni altul, (se-nțelege)...
Cînd procesele-verbale,
Vor da de fraze colosale
Cu „Eu” în vîrfuri de tiradă
Și cu umilul „voi” în coadă...
Apoi privindu-i maxilarul:
(„Ce gură are exemplarul?!?”)
Precis vor intui ecoul
Cu care se umplea biroul
Cînd el cu autoritate
Urta cuvintele umflate
Și pretindea prioritate
La prime sau la avansare
(El nefiînd un oarecare),
Iar după nas mai toți savanții
L-or crede neam cu elefanții
Și comparîndu-l cu mamuții
Vor duce foarte lungi discuții
Și-oprîndu-se-n continuare
La prețioasele-i picioare
Va fi rumoare-n asistență.
„Priviți cîtă inteligență!”

Trăiesc deci clipa minunată
Că-n astă cronică rimată
Erou mi-a fost acela care
Știrni-va studii viitoare...

Eu scris-am numai o prefață
Despre-o fosilă încă-n viață!

S. HOROVEANU

Se mai întâmplă...

- Azi am plătit chiria pe octombrie!
- Plătești cu o lună înainte?!
- Nu, cu unsprezece înapoi.

Desen de FRED GHENĂDESCU

DRAGĂ URZICO

DRAGĂ URZICO,

Dacă ai de gând să te duci la Constanța, să admiri Marea Neagră, — află că nu mai e nevoie să te obosești pînă acolo.

Ai, acum, și Constanța și Marea Neagră, la... București! Îți dau și adresa: le găsești în... Parcul de cultură și odihnă „Herăstrău”! Cine, cînd și cum le-a transportat acolo, — nu știu. Dar, cu ocazia acestui senzațional eveniment, s-au tipărit și... cărți postale ilustrate, — speciale! Îți trimit și ție, una, spre convingere.

Vezi? pe partea ilustrată a... cărții postale sînt fotografiate — în culori, o parte din Constanța și o parte din Marea Neagră, — iar pe partea tipărită stă scris clar: „București: Vedere din Parcul de cultură și odihnă”. Și semnează, pentru conformitate: Editura Meridiane.

Iar asta, dragă Urzico, nu mai e vedere. E... vedenie.

Chiriac Dumitru
Oficiul P.T.T.R. Cernavodă

URZICUȚO DRAGĂ,

Noi credem că șeful (sau șefulețul) unei unități din sectorul forestier trebuie să fie, pentru mersul producției și pentru muncitorii, un tată bun, nu o... mumă a pădurii.

Tovarășul Tudoran Dumitru, care este un fel de șef și para-șef

la parchetul Fetecinuța din drul întreprinderii forestiere Reghin, e tare vitreg cu întrep-derea și cu salariații.

Nu se interesează de asigurarea și îmbunătățirea condițiilor noastre de lucru (cazare și alimentație vizionare), iar buna organizare a procesului de producție (exp. tarea pădurii, folosirea funcțiilor) nu-l preocupă deloc. Între altele, nu dă la timp producție (spre a fi expediată de la depozitul central de desfășurare materialul fasonat).

Spune și tu, dragă Urzico, dacă în felul acesta are Tudoran Dumitru... fason de șef.

Un grup de salariați de
Fetecinuța-Reghin

DRAGĂ URZICO,

Mă aflu în autobuzul I.R.T. care circulă de la Grădiștea Kogălniceanu și am fost martor la o întâmplare petrecută în stațiile Custura și Racovița, cu șoferul Tihan Radu asistat de taxatorul... Coteț Nicolae, furat, pe parcurs, unui cetățean o... găină.

El furase găina, intenționat s-o mănince.

Fiind reclamat de către pășău la miliție și de către milițianii la I.R.T.A. Galați, autobaza B. Ila, taxatorul Coteț a fost... silit din cauză, iar șoferul Tihan a fost

ÎN CURCĂTURI BINE AMBALATE

- Alo, „Moldova“?
- Nu, doar Botoșanii!
- Dați-mi, vă rog, Uzinele textile „Moldova“.
- Un moment, așteptați.

.....
- Alo, Botoșanii? Ce s-aude, tovarășă operatoare, cu Uzinele „Moldova“?

- Mai așteptați un moment. E ocupat. Vorbește șeful secției de ambalaj.

- Aoleu! Dacă vorbește șeful ambalajului se-ncurcă sigur firele.

.....
- Alo, centrala! Ce faci, dragă, îmi dai Uzinele textile „Moldova“, sau nu?

- S-au încurcat firele. Mai așteptați puțin.

- Dacă vorbește tot șeful ambalajului, aștept degeaba!

- Alo, aveți legătura, e firul liber...
.....

- Alo, „Moldova“? Aici Industria textilă din Pitești.

- Nu-i „Moldova“. E Sft. Gheorghe.

- Și ce cauți pe firul meu?

- Caut Uzinele Textile din Botoșani! Aici Uzinele „Gheorghe Doja“ din Sft. Gheorghe.

- Am spus eu că ăia de la ambalaj o să încurce pînă și firele telefonice.

- Lasă să se mai încurce și astea, că alea care ni le livrează nouă sînt destul de încurcate.

- După cum văd, tot despre asta vrei să vorbești cu „Moldova“.

- Dumneata vezi prin telefon?

- Nu văd, dar abia mă mai descurc din firele de la „Moldova“.

- Cum, Piteștiule, și ție ți-au trimis fire amestecate?

- Da, groase și subțiri, ambalate la un loc.

- Au făcut-o lată...
- Și se cam lungeste cîntecul.

- Țasta-i „Trandafir de la Moldova“.

- Nu Trandafir. Manea Mihai, c-așa îl cheamă pe șeful de ambalaj, care ne trimite firele amestecate.

- Și Anișului Constantin, că și el amestecă firele destul de bine.

- Niște încurcă-lume.

- Ba încurcă-fire.

- Tot una e!

- Țștia-s „Trandafirii de la Moldova“!

- Nu, ăștia-s numai spinii. Trandafirii sînt ceilalți, care fac treabă bună.

- Alo, Pitești... alo, Sft. Gheorghe, aici centrala... Mai doriți să vorbiți cu „Moldova“?

- Ce să mai vorbim!? Să răspundă ei. Noi am terminat.

- Păi nici n-ați început.. alo... poftiți, aveți legătura... alo... un moment... vă rog... alo, Uzinele „Moldova“? Vorbiți cu Piteștiul...

- Nici vorbă!

- ... atunci cu Sft. Gheorghe.

- Ferească sfîntul!

- Alo... alo... Uzinele textile „Moldova“... Vorbiți cu... alo... de ce nu răspundeți?... Alo, Piteștiule, alo Sft. Gheorghe, mai așteptați puțin, că pînă la urmă tot o să răspundă cineva...

- Cine anume?

- Nu știu, eu sînt centrală telefonică, nu director la „Moldova“. Alo... alo...

C. PETCULESCU

- Dragi spectatori, din motive tehnice, spectacolul nostru se amină...

Desen de V. CRIVĂȚ

sanționat cu „mustrare cu aver-tisment“.

Șoferul Tihan, fiind sanționat, s-a lămurit probabil că... nu tot ce zboară se mănincă.

Petrișor Andronache
I.S.E.M. Sutești-Făurei
regiunea Galați

SCUMPĂ URZICUȚĂ,

Cică să nu crezi în... coincidențe! Păi judecă și tu:

— pucioasa este (ca să mă exprim mai pe-nțele) un material care poate lua foc;

— cetățenii din orașul Pucioasa (auzi, coincidență!) utilizează... butelii de aragaz, iar aragazul știi ce e: un gaz care... arde;

— la stația pentru desfacerea buteliilor de aragaz din orașul Pucioasa era un gestionar, Stoica Ion, care îi... prăjea pe cetățeni, luându-le cite 15-20 de lei de butelie, diferența de preț băgând-o bineînțeles în buzunarul lui;

— iar când unii cetățeni îi reproșau acest abuz, gestionarul se făcea... foc: îi insulta și îi brusca.

Și toate astea, în... Pucioasa! Și cică să nu crezi, dragă Urzico, în... coincidențe! Judecă, zău, și tu.

Judecă numai la aceste... coincidențe. Că pe necinstitul gestionar l-a judecat forul său superior: l-a dat afară. S-a... fript, în sfârșit, și el. O dată și bine.

I. Vasile-Pucioasa

NAIVUL

— Aveți nevoie de ceva?

Desen de M. POTOCEANU

Desen de AVRAM ANTON

— Halt! Iar o să-mi meargă prost!

În ziua de 16 august 1962 urma să sosească în întreprinderea noastră un oaspete din străinătate. Eu am fost însărcinat să-l primesc la gară. Întrebînd pe un coleg, care tocmai venise cu o săptămîină în urmă din aceeași direcție, la ce oră sosește trenul respectiv, acesta mi-a precizat: la 7,53. Eu însă sînt un om meticulos. Mai bine controlez de două ori decît să greșesc o dată. Mai ales că, greșind în acest caz, însemna să-l las în Gara de Nord, pe oaspetele străin care în nici un caz nu venea în București ca să studieze sala de așteptare a gării. Așa că m-am hotărît să mă informez precis. Unde te poți informa mai precis decît la biroul de voiaj C.F.R.? Am dat deci un telefon la respectivul birou din Palatul Poștei Centrale, Serviciul de Informații. Ca să vă informez precis, era miercuri 15 august, orele 9,30 dimineața. Deci...

— Alo!

Serviciul de informații mi-a răspuns cu o voce de femeie:

— Alo!

Tovarășă, vă rog, la ce oră sosește, miine dimineață, trenul din direcția cutare?

Răspunsul a venit prompt:

— La orele 6,30!

M-am felicitat în gînd pentru hotărîrea mea de a mă informa precis, totuși am adăugat prevenitor, cu gîndul de a nu jigni serviciul de informații:

— Nu vă supărați, zic, cineva care habar n-are, mi-a spus că trenul ar sosi, cică, la 7,53! Dar el vine la 6,30, așa-i?

Răspunsul m-a amețit.

— Ba nu! Vine la 7,53! Are dreptate tovarășul care habar n-are!

Receptorul a pornit să mă ciocănească în ureche din cauza mîinii care începuse să-mi tremure.

— Bine, tovarășă, zic, atunci de ce mi-ai spus 6,30?

— Și ce te superi? Doar am rectificat!

— N-ai rectificat mata, te-am rectificat eu! Mata, ai spus 6,30 și eu ți-am spus 7,53! Dumneata ești serviciul de informații ca să-ți spun eu cînd vine trenul? Cum te numești matale, tovarășă?

M-a informat la fel de precis ca și mai înainte:

— Informatoarea de serviciu!

Așa că nu-i știu numele, dar ținînd seama că am dat ziua, data și ora exactă (mai precis decît le-a dat ea), cred că se poate afla. Și felul cum s-a prezentat e și el greșit. Dacă spunea: „Desinformatoarea de serviciu“ sau „informatoarea de deserviclu“ mergea. Pentru că, ținînd seama că am informat-o eu pe ea și nu ea pe mine, s-ar părea că dumneaei a introdus „Serviciul de informații cu autoservire“.

S. R.

— Mă scuzați că vă deranjez, n-ați văzut trecînd pe aici un ciine 7!?

Desen de C. BRÎNDAȘU

Consultație ÎN PARC

Pe o bancă, în parcul stațiunii balneare Govora:

— Pentru ce ați venit în stațiune?
— Pentru băi. Sufăr de reumatism.
— Și ce vi s-a prescris?
— Băi de sulf.
— Sulf? Nu face nici două parale. Nu ajută. Iodul e mai activ...
— Sînteți medic?
— Nu, dar mă pricep. E al optulea an de cînd vin în stațiune...
— Așa?! În cazul acesta eer să-mi schimbe sulful, să-mi dea iod...
— Neapărat! Nămol v-a prescris?
— Nu.
— Nu v-ar strica și puțin nămol...
— Păi nămolul cu iodul merge?
— De ce să nu meargă? Unul trage reumatismul, celălalt îl împinge...
— Unde îl împinge?
— Afară din încheieturi... se înțelege...
Și mă gîndesc că poate pentru dumneavoastră mai bună ar fi parafina...
— Așa dărimat par? Am ajuns la luminări?

— Împachetări cu parafină.
— Păi dacă iodul trage și nămolul împinge, sau viceversa, parafina ce mai face?
— Moaie reumatismul... Ceva ionizări, faradizări, vulcanizări?...
— Da' ce-s anvelopă să mă vulcanizez?
— Pardon: vulcanizări medicale.
— Aha... Așa spuneti... Am să cer și din alea. În fond cred că n-au ce să-mi strice și citeva petice. Vorba aia: știu măcar că nu rămîn pe geantă... Vezi, domnule, ce înseamnă să mai stai de vorbă cu cite cineva priceput? Vă mulțumesc!
— Dar irigații v-a prescris?
— Nu. V-am salutat. Plec.
— Unde?
— La medic. Consultația dumatile m-a uscat!
— Și?
— Și vreau o irigație!

CONST. COLONAȘ

„URZICA“

REVISTĂ BILUNARĂ DE
SATIRĂ ȘI UMOR

Redacția: Calea Victoriei nr. 25

Telefoane:

Secretariat 15.38.56;

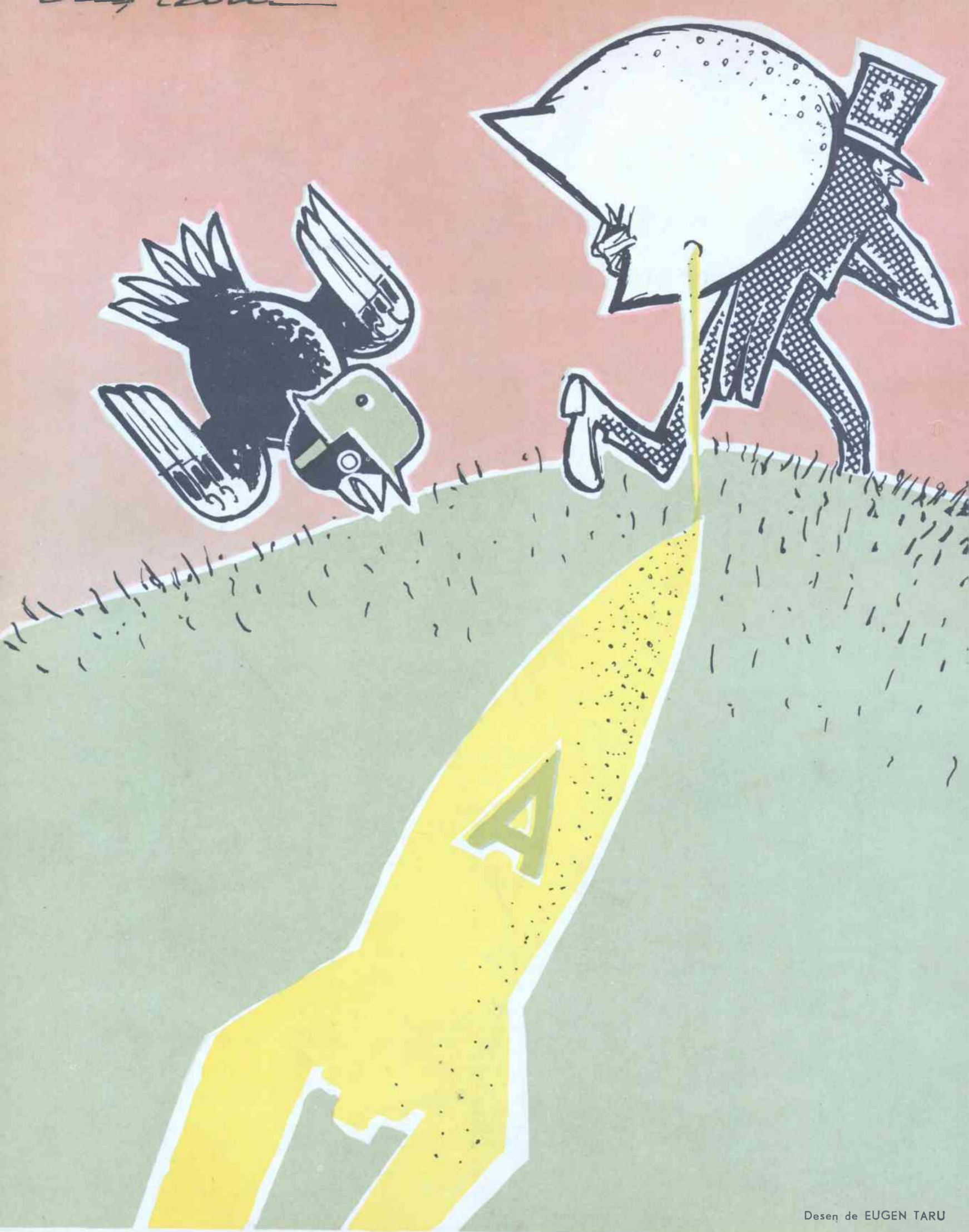
Secția scrisori 14.60.34;

Secretariat de redacție

14.28.15;

Interurban 27

TIPARUL EXECUTAT LA
COMBINATUL POLIGRAFIC
„CASA ȘCINTEII“
BUCUREȘTI

Desen de EUGEN TARU

VRABIA MĂLAI VISEAZĂ